

Äijä äksy ja ikävä,
häirikkö ijänikuinen,
mietti kerran, mietti toisen,
mietti kerran kolmannenki,
mitä joutessaan tekisi,
tarpeetonna työjelisi.

Kulki kierrellen kyliä,
tapaeli tuttavია,
nautti naapurin jutuista,
turinoista vanhan miehen,
jopa naisia narutti,
joutessansa nauratteli.

Eipä tyytynyt typerä,
älynnyt ei äijäparka,
homma hälle on hyväksi,
oivallinen kohdallensa.

Ratsun rasvasi rajuksi,
pisti päälle tuhdit tuoksut.
Etsi parfyymit paremmat
kaakillensa kuopivalle.

Ratsu Rihmatoon ravasi,
lensi liitain ilman teitä
äijä änkyrä selässä,
satulassa ratsun raisun.

Äijä ootteli ovella,
katsasteli, kuulosteli.
johan kahvasta repäisi,
kulttuuriin jo kurkisteli.

Jopa Rihmasto risahti,
kahahteli kuivat juuret
äijän työntyissä tupahan,
vieraana vain viihtymähän.

Eipä sapluuna sopinut,
väärin lienee värssyt tehty,
kovin tuhmasti tarinat,
tollon lailla suunniteltu.

Mene matkoihis mokoma,
typerääkin tympeämpi,

Rihmastossa

Kirjoittanut Oiva Pennanen

impotenttikin peräti,
äijä tyhmä, lapsellinen.

Johan äijä sen älysi,
oivalsi tuon oppimaton:
ei oo kulttuuri minulle
typerälle tarkoitettu.